

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593133376/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Faderens Villie. Sønnen havde havt en Aelse om, hvem det var, han skulde træffe ved sin Hjemkomst, og tilstod mig senere, at han havde ventet at møde en Pedant. Han vilde føle sig for med Hensyn til mig og foreslog efter den første Middag, ganske i en Tone, som om jeg var en af hans Egnes, at vi skulde spille Billard. Han overvandt mig rigtignok, men i dette Spil er det Maneren og ikke Udfaldet, der beviser Noget. Selv brød han sig efter de første Partier ikke om Spillet og hans Fader heller ikke; thi for Begge fik det først den rette Interesse ved at vædde, og Begge betvang sig.

Næste Dag efter Frokosten foreslog Grev Fritz, i samme Tone, som en Ting, der fulgte af sig selv, at vi skulde turne, d.v.s. fægte og hugge. Der kom det mig tilgode, at jeg, takket være Ritmester Hemming v. Buch, havde en Evne, der svarede til Lidenskaben for Vaabenbrug. Jeg følte hans Forundring, da jeg kjendte hans Fejter, uden at han kjendte alle mine. Han var det eneste Menneske, jeg har truffet, der ligesom jeg havde Glæde af et godt Stød eller Hug, selv om det gik ud over ham selv. Altid, naar jeg forhen havde mærket, at mine Kammerater i lignende Tilfælde bleve misfornøiede, medens jeg ikke blev det, havde jeg med hemmelig Tilfredshed sluttet, at der hos mig var en pur, misundelsesfri Fornøielse over menneskelig Dygtighed, og jeg lod nu i mit stille Sind samme Ros vederfare Grev Fritz.

Nu gik han et Skridt videre og foreslog en Eftermiddag, da vi vare sammen i hans Værelse, at vi skulde spille Tærninger.

»Dertil har jeg ikke Raad.» svarede jeg.

Dette ligefremme Svar – der forresten ikke kom umiddelbart; thi jeg havde forberedt mig paa det og tvunget mig til det – viste ham pludselig og tydelig, at jeg var den, han fra Først af havde antaget, og forvitrede ham: men med en Finhed, som han havde fra sin tidlige Omgang med Verden, forstod han at komme bort og bringe en Samtale igang i en ny Retning. Han spurgte om Studenterlivet i København, hvad man fornøiede sig med, hvorledes man holdt sammen imod Philistrene, og blev især forundret over, at man ikke duellerede. Han ansaae dette for en Mangel, ikke fordi Slagsmaal i og for sig var noget Godt, men fordi Personligheden fik Plads og blev fremhævet og agtet, og fordi selve Maaden, hvorpaa et »Paukeri« kom istand ved et tydsk Universitet forudsatte Aand. »Det er først, naar man ved Vid og Ironi har drevet sin Modstander saa vidt, at han maa